

Преди време този млад приятел – художник, идва при мен – регресията му беше впечатляваща и мнозина я прочетоха с интерес. Още тогава Емо изяви желание след време да дойде за повторна регресия. При идването си сподели, че изпитва често задух в областта на гърдите, който сякаш му отнема част от енергията, която и без това не е много. Искаше да открием причината и по възможност да изчистим този проблем.

Борислав: Кажи ми какво виждаш и чувстваш, когато се озоваваш в духовното пространство?

Емо: Все едно както Мойсей се е качил на Синай... Един облак, който закрива върха. Усещане за много голяма височина и изплуване в космическото пространство... Усещане за безграничност. Като че ли духовният ми Учител иска да ме хване за ръка. Виждам сцената от голяма дистанция. Стрелнаха се в пространството... Получава се тунел... като невидимо влакче, с което се придвижваме. Движенията са елипсовидни. Сега пък се появява спирала навътре в пространството. В дъното виждам отворче, в което ми се иска да вляза... Влизам, но само главата ми се подава и се оглеждам... Планета, ама пуста, равна, пясъчна. Гледам нагоре и виждам много звезди и огромни планети, като една от тях е с пръстени. Млечният път е като бяла пътека.

Борислав: Искам да видиш мястото, откъдето си дошъл – мястото, където си бил, преди да се въплътиш на Земята!

Емо: Полянки и някакво дърво... като вълшебно е – с големи корени (част от тях се виждат на повърхността

)

. Отдолу има хралупи със светулки и костенурки. От дясната ми страна е духовният ми Учител – светъл и прозрачен. В дясната си ръка държи тояжка. С нещо като кафеникаво наметало е, което се вее. Застанал е на скала и гледа към безкрайното пространство. Казва се ЕЛОХИМ.

Борислав: Попитай го за името на душата ти.

Емо: САВРУНОЛОСОВ – означава СМИРЕНИЕ. Учителят ми казва: „Ти трябва да се научиш на смирение и кротост. Твърдоглав и своенравен си. Трябва да слушаш и да следваш Божията воля, за да излезеш на светлата пътека. Тези, които излязат на нея, вече са свободни.” Виждам светлата пътека и по нея души... много души, които са се освободили от земната сфера. Това дърво, което видях преди, наистина е вълшебно – дава живот и лекува. То е центърът на моя свят. Сега светулките ме прегръщат и ме лекуват. Обливат ме със светлина. Помолих ги да ме излекуват от стягането в гърдите. Казаха ми, че ще ме излекуват, но ще стане постепенно във времето. Виждам как гейзер от светлина преминава през мен и излиза точно от това място, където ме боли – където е задухът. Не съм много доволен – недоумявам и питам защо изцелението не стане веднага? Те ми казват, че този блокаж ми е от Небето, за да не се възгордявам, защото ако имам много енергия, ще мога да направя много неща, но успехите ще ме възгордеят... Тези същества са светещи Лечители. Те са като пламъчета – светли, любящи и много добри. Виждам ги как се докосват до изсъхнало дърво и ме връщат живота. Сега ме понасят нанякъде. Влязохме в нещо като във фуния – торнадо. В момента се въртим... Изгубих картината...

Главният ми духовен Учител е Свети Серафим, а Елохим е този, който ме е спасил от лошите същества. Духът на Елохим се е въплътил в Мойсей. Виждам сцената как Мойсей разцепва на две морето. Аз вървя между хората като душа. Жена вика, че египтяните са ги настигнали... И евреите отново тръгват да бягат. Мойсей им казва да вървят и да не се страхуват. Душата ми влезе в мъж, който е там. Дърпам количка с багаж, която се заклеши. Идват конниците и един скача върху мен и ме убива с нож в гърдите. Душата ми се издига като пламък и сега съм в нещо като купол в космоса. Там е Свети Серафим – прозрачен и светъл. Има и други Учители – обсъждат нещо, седнали в полукръг. Свети Серафим е пред тях. Обсъждат какъв живот да се даде на различните хора. Свети Серафим е с бели дрехи. Отивам и почуквам на стъклото на тази прозрачна сфера. Свети Серафим обаче е зает в момента... Сега виждам друга сцена – на дървена пейка в гората. Свети Серафим ми казва, че ме обича. Показва ми ръцете си: „**ТОВА СА РАНИТЕ НА ЛЮБОВТА!** При теб има още остатък от тази идея, че Бог е жесток съдия.” Целува ме по челото, прегръща ме. Питам го за проблема с пожелаването на други жени. Той ми казва: „Да, ти си недоволен от физическото тяло на съпругата си... от това, че е по-закръглена, но това не е случайно, а се дава, за да се научиш на истинска Любов и да обичаш не формата, а съдържанието. Трябва да се научиш не с борба, а с осъзнаване да се справяш с изкушенията.”

Сега пак влизам в тунела със светлите същества... Като на светлинна магистрала съм. Това е много специален свят, но нямам достатъчно развити сетива...

Съществата ме водят при някакъв лечебен извор. Жена, подобна на фея, ми дава да пия от ръката ѝ и ми казва: „Ще се излекуваш!“ Виждам, че болното ми място е като черна топка, която е прегърната от едно слънце, и тя изчезва. Слънцето е с големината на малка детска топка.

Борислав: Откъде се познаваме с теб?

Емо: Падам от нещо подобно на автомобил в пустинята и ти ме намираш. Като лечител си... с тояжка. Но това не е било на Земята, а на друга планета. Автомобилът е подобен на скутер - движи се половин метър над земята, а ти живееш във вълшебно дърво в гората. Като властелин на природата си – разговаряш и с цветенцата, и с птичките, и с животните... Струва ми се, че планетата е Сатурн. Когато с моята настояща съпруга сме излезли от Бога и сме се разделили, аз първо съм отишъл на Сатурн, но съм направил грешка и затова са ме пратили на Земята. Пипнал съм без позволение един скъпоценен камък веронезе, който поддържа хармонията на Сатурн... Намира се в една пещера – наоколо има водопади, а той е по средата, поставен на един постамент. А ти си се казвал СОРО, което означава „солта на земята“ – ценното, същественото. Сега питам защо със съпругата ми имаме различия по някои въпроси. Отговаря ми се, че е необходимо, за да стане съзнанието ми пластично, дипломатично... Да не се притеснявам да говоря за нещата, които ѝ е трудно да приеме, но да го правя много внимателно и малко по малко да ѝ откривам истината, за да разчупя предразсъдъците ѝ.

Сега съм седнал на столче пред Бог, който е огромна Светлина. Питам го защо преди години съм имал притеснение, че ще полудея. Той ми казва: „Тези внушения ти идваха от лъжливите духове, но сега ги нямаш. Върви към Светлината и да бъде Любовта! Дай сега да те прегърна...“ Гордостта ми е като черна точка, която пречи на пълното сливане, но малко по малко се разтапя, а Бог е като огромно Слънце.

Сега виждам как падат капки в пещера и образуват кръгове. Чувам вълшебна музика. Виждам и един йога, който медитира. Свети Серафим ми казва, че този йога работи за хармонията на Земята. Казва се САЛВА. Сякаш има няколко ръце и е само с препаска. Има гривни по ръцете. Свети Серафим ми казва: „Всички божества от будизма, индуизма са напреднали същества от други измерения, които работят за хармонията, за да настъпи Ерата на Любовта.“

Сега виждам северното сияние. Привечер е. Като силна светлина е, която танцува по небето. Аз влизам в този тунел от синя светлина и се изстрелвам... Почвам да пътувам, но Свети Серафим прекъсва пътуването с думите: „Стига толкова, защото ти с твоята чувствителност може да си пътуваш и цял ден...” Основният ми урок, който трябва да науча, е ВЯРА. Свети Серафим нагледно показва, като удря камък, който се разцепва, и от него пониква цвете. Казва ми: **ТАКАВА ВЯРА ТРЯБВА ДА ИМАШ!**